

Cuprins

Partea I. Trezirea	7
Partea a II-a. Secerişul	121
Partea a III-a. Regina djinnilor	295
Partea a IV-a. Sher Jinnaat	425
Partea a V-a. Mamele	505
Partea a VI-a. Povestea	555
MULȚUMIRI	577

Zburătorul

M-am trezit în lumina unei lumi tinere, când omul știa să vâneze, dar nu și să are, când cunoștea piatra, dar nu și oțelul. Mirosea a ploaie, a pământ și a viață. Mirosea a speranță.

Ridică-te, preaiubite.

Vocea care vorbea era încărcată de milenii aflate dincolo de înțelegerea mea. Vocea unui tată, a unei mame. A unui creator și a unui nimicitor. Vocea lui Mauth, care e Moartea însăși.

Ridică-te, copil al flăcării. Ridică-te, căci casa ta te așteaptă.

Ce n-aș da să nu fi învățat să-mi prețuiesc casa. Să nu fi descoperit vreo vrajă, să nu fi iubit vreo soție, să nu fi zămislit copii, să nu fi împlânzit spirite. Ce n-aș da ca Mauth să nu mă fi numit vreodată.

— **M**eherya.
Numele mă smulge din trecut și mă aduce pe un deal din ținutul Marinarilor peste care plouă cu găleata. Fosta mea casă e Anticamera – pe care oamenii o cunosc

sub numele de Pădurea din Dusk. Noua casă mi-o voi clădi pe oasele dușmanilor.

— Meherya.

Ochii strălucitori ca soarele ai lui Umber au culoarea de șofran a mâniei vechi.

— Așteptăm ordinele tale.

Ea strânge în mâna stângă o lance cu tăișul albit de dogoare.

— Ghulii au raportat deja?

Buzele lui Umber se încrețesc.

— Au scormonit peste tot în Delphinium. În Antium. Chiar și în Anticameră. N-au găsit-o pe fată. Nici ea, nici Sfrâncioc n-au mai fost văzute de multe săptămâni.

— Ghulii să-l caute în Marinn pe Darin din Serra, zic eu. Făurește arme în portul Adisa. Se vor reuni în cele din urmă.

Umber înclină aprobator din cap și ne uităm amândoi la satul din vale, un talmeș-balmeș de case din piatră ce rezistă la foc, acoperite însă cu șindrila care nu rezistă. Chiar dacă e aproape identic cu alte cătune pe care le-am distrus, se deosebește totuși prin ceva. E ultima așezare din campania noastră. Raidul de adio din Marinn înainte să-i trimit pe Războinici în sud, ca să se alăture restului armatei lui Keris Veturia.

— Oamenii sunt gata de atac, Meherya.

Lumina pe care o emană Umber devine roșie și dezgustul pe care i-l provoacă Războinicii cu care suntem aliați este palpabil.

— Dă ordinul, îi spun.

În spate, cei din seminția mea se transformă pe rând din umbre în flăcări și luminează cerul rece. Un clopot din sat bate alarma. Omul de veghe ne-a văzut și urlă speriat. Porțile din față – ridicate în grabă după atacurile asupra

comunităților din apropiere – se închid, se aprind felinare și țipetele umplu de groază aerul nopții.

— Blocați ieșirile, îi spun lui Umber. Lăsați copiii în viață ca să ducă povestea mai departe. Mă întorc spre un firicel de djinn, ai cărui umeri înguști tăinuiesc puterea pe care o ascunde și-l întreb: Ești suficient de puternic pentru ce ai de făcut?

Maro încuviințează din cap. El și ceilalți se revarsă pe lângă mine – cinci râuri de foc aidoma celor scuipate de munții tineri din sud. Djinnii năvălesc pe porți și le lasă fumegând în urma lor.

Îi urmează o jumătate de legiune de Războinici, iar când satul arde în toate părțile și cei din neamul meu se retrag, soldații încep măcelul. Țipetele celor vii se sting repede. Cele ale morților răsună mai multă vreme.

După ce satul se transformă în cenușă, mă caută Umber. Acum abia mai pâlpâie, la fel ca ceilalți djinni.

— Vântul e prielnic, îi spun eu. O să ajungeți repede acasă.

— Vrem să rămânem cu tine, Meherya. Suntem puternici.

Timp de un mileniu am crezut că menirea mea sunt răzbunarea și mânia. Că n-o să fiu niciodată martor la frumusețea mișcării prin lume a celor ca mine. Că n-o să le simt nicicând căldura flăcării.

Dar timpul și perseverența mi-au îngăduit să reconstitui Steaua – arma pe care au folosit-o Profeții ca să-mi țină poporul captiv. Aceași armă pe care eu am folosit-o ca să-l eliberez. Acum, cei mai puternici semeni se adună în jurul meu. Chiar dacă au trecut luni de când am distrus copacii care-i închideau, pielea încă mi se înfioară la prezența lor.

— Plecați, le ordon eu cu blândețe. O să am nevoie de voi în zilele ce vor veni.

După ce pleacă, mă plimb pe străzile pietruite din sat, adulmecând semne de viață. Uंबर și-a pierdut copiii, părinții și iubitul în războiul nostru de demult cu oamenii. Furia a făcut-o meticuloasă.

O rafală de vânt mă poartă spre zidul sudic al satului. Aerul stă mărturie violenței care s-a petrecut aici. Însă mai miroase a ceva.

Îmi scapă un șuierat. Miroase a om, deși cu o undă de ceva supranatural. Îmi apare în minte chipul fetei. Laia din Serra. Așa se simte și esența ei.

Totuși, de ce ar pândi ea într-un sat din Marinn?

Mă gândesc dacă să-mi pun pielea de om și decid să n-o fac. E o treabă anevoioasă și nu merită făcută fără un motiv întemeiat. În schimb, strâng mai bine mantia ca să mă apăr de ploaie și merg după miros până la o colibă de lângă un perete șubred.

Ghulii care se țin pe lângă gleznelor mele schelălăie încântați. Se hrănesc cu durere, iar satul e doldora de așa ceva. Îi alung și intru singur în colibă.

Interiorul e luminat de o lampă tribală și de un foc vesel, deasupra căruia fumegă o tigaie cu pâine carbonizată. Pe comodă sunt trandafiri roz de iarnă, iar pe masă este o cană aburită plină cu apă de izvor.

Oricine o fi fost aici a plecat doar de câteva clipe.

Sau așa vrea să lase impresia.

Îmi adun puterile, căci dragostea unui djinn nu-i ceva nestatornic. Încă o port în inimă pe Laia din Serra. Mormanul de pături de la capătul patului se transformă în cenușă la atingerea mea. Sub el se ascunde un copil, care tremură îngrozit și în mod clar *nu* este Laia din Serra.

Și totuși îl simt ca pe ea.

Nu ca atitudine, deoarece Laia din Serra ascunde în inimă amărăciune, în timp ce inima băiatului e cuprinsă

de frică. Sufletul Laiei e întărit de suferință, în timp ce al băiatului e moale, n-a mai fost lipsit de bucurie până acum. E un copil din Marinn și nu are mai mult de doisprezece ani.

Însă ceva din adâncul său amintește de Laia. Întunericul de nepătruns din mintea lui. Se uită cu ochii lui negri în ai mei și ridică mâinile.

— D-dispari!

Poate că a vrut să strige, dar vocea îi sună scrâșnit și înfige unghiile în lemn. Când mă duc să-i frâng gâtul, ridică din nou palmele și o forță nevăzută mă împinge câțiva centimetri înapoi.

Puterea lui e sălbatică și neliniștitor de cunoscută. Mă întreb dacă e putere magică de djinn, însă chiar dacă djinnii s-au mai împerecheat uneori cu oameni, din unirea lor nu poate rezulta niciun copil.

— Pleacă, creatură hidoasă!

Încurajat de retragerea mea, băiatul aruncă cu ceva în mine. Nu împunge mai rău decât petalele unui trandafir. Este sare.

Curiozitatea îmi dispare. Orice ar trăi în acest copil pare supranatural, așa că mă întind după coasa pe care o port în spate. Îi retez gâtul înainte să-și dea seama ce i se întâmplă și plec, cu mintea deja în altă parte.

Băiatul vorbește, ceea ce mă oprește în loc. Vocea lui răsună categoric, ca atunci când un djinn revarsă profeții. Dar vorbele sunt dezordonate, o poveste spusă printre apă și pietre.

— *Sămânța adormită se trezește, rodul înfloririi ei s-a sfințit în trupul omului. Și astfel s-a zămislit pieirea ta, Preaiubite, și cu ea ruperea... ruperea...*

Un djinn și-ar fi terminat profeția, însă băiatul acesta e doar un om, cu trupul ca un vas fragil. Din rana de la gât îi curge sânge și se prăbușește mort.

— Pe ceruri, ce ești tu? mă adresez eu întunericului din copil, dar ce era acolo a zburat și a luat cu sine răspunsul la întrebarea mea.

Laia

Povestitoarea de la Hanul Ucaya hipnotizează sala plină până la refuz. Vântul iernii vuieste pe străzile din Adisa și zgâlțâie streșinile, iar *Kehanni* tremură și ea la fel de tare. Cântă despre o femeie care se luptă să-și salveze adevărata iubire de răzbunarea unui djinn. Sunt fascinați până și cei mai îmbibați de bere.

O urmăresc pe *Kehanni* de la o masă din colțul încăperii și mă întreb cum e să fii ca ea. Să le oferi darul poveștii celor pe care îi întâlnești, în loc să bănuiești că ar putea fi dușmani dornici să te omoare.

La gândul ăsta mă uit din nou prin sală și-mi pipăi pumnalul.

— Dacă-ți tot tragi gluga aia, o să creadă lumea că ești djinn, șoptește de lângă mine Musa din Adisa.

Cărturarul stă tolănit pe un scaun din dreapta mea. De cealaltă parte stă Darin, fratele meu. Ne-am retras lângă una dintre ferestrele aburite ale hanului, unde nu ajunge căldura focului.

Nu dau drumul armei. Mă furnică pielea, instinctul îmi spune că asupra mea sunt ațintiți ochi neprietenosi. Dar toată lumea o urmărește pe *Kehanni*.

— Nu mai da din mâini pe lângă pumnal, *aapan*.

Musa folosește termenul respectuos al celor din Marinn pentru „surioară“ și vorbește cu aceeași exasperare pe care o aud uneori la Darin. Apicultorul, cum i se spune lui

Musa, are douăzeci și opt de ani – e mai mare decât Darin și decât mine. Poate că de aceea îi place să facă pe șeful.

— Hangița mi-e prietenă, zice el. Nu sunt dușmani aici. Destinde-te. Oricum, nu putem face nimic până nu se întoarce Sfrânciocul.

Suntem înconjurați de Marinari, de Cărturari și de numai câțiva Tribali. Cu toate acestea, când *Kehanni* termină povestea, sala explodează de aplauze. Se întâmplă atât de brusc, încât trag pumnalul pe jumătate.

Musa îmi desprinde mâna de pe mâner.

— Îl scoți pe Elias Veturius de la Blackcliff, faci scrum Închisoarea Kauf, o ajuți pe Împărăteasa Războinicilor să nască în toiul războiului, îl înfrunți pe Zburător de mai multe ori decât pot număra, dar tresari la un zgomot ceva mai puternic? Credeam că nu știi ce-i frica, *aapan*.

— Las-o-n pace, Musa, intervine Darin. Mai bine încordată, decât moartă. Sfrâncioc mi-ar da dreptate.

— Sfrâncioc este o Mască, zice Musa. Măștile se nasc paranoice. Trebuia să se fi întors până acum.

Cărturarul se uită spre ușă, iar veselia îi piere. E ciudat că-mi fac griji pentru Sfrâncioc. Până acum câteva luni, credeam că o s-o urăsc pe Helene până intru în mormânt. Însă Grímarr și hoarda lui de barbari Karkauni au asediat Antiumul, iar Keris Veturia a trădat orașul. Mii de Războinici și de Cărturari, printre care eu, Sfrâncioc și nepotul său nou-născut, Împăratul, am fugit la Delphinium. Sora Sfrânciocului, Împărăteasa Regentă Livia, i-a eliberat pe Cărturarii aflați încă în sclavie.

Cumva, de-atunci și până acum, am devenit aliate.

Hangița, o Cărturăreasă tânără cam de vârsta lui Musa, iese din bucătărie cu o tavă de mâncare. Își face loc spre noi, precedată de mirosul ispititor al tocanei de dovleac și al lipiilor cu usturoi.

— Musa, iubitele, nu mai stai o noapte? întrebă femeia și pune tava jos, iar eu simt brusc că mor de foame.

— Nu pot, Haina, îmi pare rău, zice el și îi aruncă un ban de aur pe care ea îl prinde cu dexteritate. Ar trebui să ajungă pentru camere.

— Cu vârf și îndesat, răspunde hangița și bagă banul în buzunar. Nikla a mărit din nou dările Cărturarilor. Săptămâna trecută au închis brutăria Nylei pentru că n-a putut plăti.

— Ne-am pierdut cel mai de seamă aliat. O să ne meargă tot mai rău.

Musa se referă la Regele Irmand, care e bolnav de săptămâni în șir.

— Ai fost însurat cu prințesa, zice Haina. N-ai putea vorbi cu ea?

Cărturarul îi zâmbește strâmb.

— Numai dacă vrei taxe și mai mari.

Haina pleacă și Musa înșfacă tocana. Darin ia repede o farfurie cu bame prăjite care încă sfârâie în ulei.

— Ai mâncat patru știuleți de porumb copt acum o oră, suier eu spre el și încerc să înșfac un coș cu pâine.

Când reușesc să-l iau, ușa se trânteste de perete. În cameră intră rafale de zăpadă și o femeie înaltă și subțire. Are o coadă blond-argintie prinsă în creștet în formă de coroană și ascunsă aproape complet sub o glugă. Pasărea cu ciocul deschis într-un țipăt de pe pieptarul platoșei sclipește o clipă, înainte s-o acopere cu mantia și să se îndrepte către noi.

— Miroase incredibil.

Sfrânciocul Imperiului Războinicilor se trânteste pe un scaun lângă Musa și îi ia mâncarea. Când îl vede bosumflat, ridică din umeri.

— Doamnele mai întâi. E valabil și pentru tine, fierarule.

Trage spre mine farfuria din fața lui Darin, care mormăie nemulțumit, iar eu mă înfig în ea.

— Deci? zice Musa spre Sfrâncioc. Pasărea aia lucioasă de pe armura ta te-a ajutat să-l vezi pe rege?

Ochii decolorați ai femeii aruncă scânteii.

— Soția ta e o pacoste de...

— Suntem separați, intervine Musa.

O aluzie că s-au adorat cândva unul pe altul, dar nu și acum. Un sfârșit amar pentru o dragoste pe care o credeau de-o viață.

Cunosc bine sentimentul ăsta.

Îmi vine în minte Elias Veturius, deși am încercat să-l țin departe. Îmi apare așa cum l-am văzut ultima oară, distant și cu ochi vii la marginea Anticamerei. „Suntem toți doar oaspeți în viețile altora“, a zis el. „Vei uita curând vizita mea.“

— Ce-a spus prințesa? întrebă Darin, iar eu mi-l alung pe Elias din minte.

— N-a vorbit cu mine. Intendentul mi-a transmis că prințesa îmi va asculta cererea când se va îmbunătăți sănătatea Regelui Irmand.

Războinica se uită la Musa de parcă el i-ar fi refuzat audiența.

— Blestemata de Keris Veturia stă în Serra și taie capetele tuturor ambasadurilor trimiși de Nikla. Marinarii n-au niciun aliat în Imperiu. De ce refuză să mă vadă?

— Mi-ar plăcea să știu, zice Musa și o licărire irizată de lângă chipul său îmi transmite că sunt prin preajmă și nălucile, micile făpturi înaripate pe care el le folosește drept spioni. Am ochi în multe locuri, Sfrâncioc, totuși mintea Niklei nu-i unul dintre ele.

— Trebuie să mă întorc la Delphinium, spune Războinica și privește la viscolul de afară. Familia mea are nevoie de mine.

Îngrijorarea îi brăzdează fruntea, ceva neobișnuit pentru un chip atât de controlat. În cele cinci luni de când am fugit din Antium, Sfrâncioc a zădărnicit o duzină de tentative de asasinat asupra tânărului Împărat Zacharias. Copilul are dușmani atât printre Karkauni, cât și printre aliații lui Keris din sud. Toți sunt neobosiți.

— Ne așteptam la asta, zice Darin. Atunci, ne-am hotărât?

Eu și Războinica încuviințăm din capete, dar Musa își drege glasul.

— Știi că Sfrâncioc trebuie să vorbească cu prințesa, zice el, însă vreau să declar public că mie mi se pare un plan mult prea riscant.

Darin chicotește.

— Așa ne dăm seama că e planul Laiei – e absolut ne-bunesc și duce cel mai probabil la moarte.

— Cum rămâne cu umbra ta, Războinico? întrebă Musa și se uită în jur după Avitas Harper, de parcă Masca ar putea să apară din senin. Ce îndatorire nefericită i-ai pregătit sărmanului om de data asta?

— Harper e ocupat, zice Sfrâncioc, iar corpul îi devine rigid pentru o clipă, înainte să continue cu înfulecatul. Nu-ți bate tu capul cu el.

— Trebuie să preiau o ultimă livrare pentru forjă, spune Darin și se ridică în picioare. Ne întâlnim curând la poartă, Laia. Noroc tuturor.

Îl urmăresc ieșind din han și mă cuprinde neliniștea. I-am cerut fratelui meu să rămână aici, în Marinn, cât am fost eu în Imperiu. Ne-am reîntâlnit acum o săptămână, când Sfrâncioc, Avitas și cu mine am ajuns în Adisa. Acum

ne despărțim din nou. „Numai pentru câteva ore, Laia. N-o să pățească nimic.“

Musa îmi împinge farfuria în față.

— Mănâncă, *aapan*, zice el, nu fără blândețe. Totul e mai bine când nu ți-e foame. Trimit nălucile să stea cu ochii pe Darin și ne întâlnim toți la poarta de nord-est. La al șaptelea clopot. Se oprește și se încruntă. Să fiți cu ochii-n patru.

În timp ce se îndreaptă spre ieșire, Sfrâncioc răbufnește:

— Străjerii din Marinn nici nu se compară cu o Mască.

N-o contrazic. Am văzut-o cum ținea piept de una singură unei armate de Karkauni ca să poată fugi din Antium mii de Războinici și de Cărturari. Puțini Marinari ar putea învinge o Mască. Niciunul nu-i de talia Sfrânciocului.

Războinica dispare în cameră ca să se schimbe și rămân pentru prima oară singură după nici nu știu cât timp. În oraș, un clopot bate ora cinci. Noaptea de iarnă vine repede, iar acoperișurile gem sub puterea viscolului. Mă gândesc la cuvintele lui Musa cu ochii ațintiți asupra oaspeților gălăgioși ai hanului, încercând să scap de senzația că sunt urmărită. „Credeam că nu știi ce-i frica.“

Aproape că am răs când a spus asta. „Frica ți-e dușman numai dacă îi îngădui.“ Așa mi-a supus acum multă vreme fierarul Spiro Teluman. În unele zile mi-e ușor să mă împac cu aceste cuvinte. În altele, se simt ca o povară insuportabilă în oase.

Am făcut, desigur, toate lucrurile pe care le-a pomenit Musa. Dar tot eu sunt și cea care l-a abandonat pe Darin în mâinile unei Măști. Eu sunt de vină pentru moartea prietenei mele Izzi. Am reușit să scap din ghearele Zburătorului, totuși l-am ajutat fără să vreau să-i elibereze pe cei din neamul lui. L-am adus pe lume pe Împărat, însă am lăsat-o pe mama să se sacrifice pentru ca eu și Sfrânciocul să supraviețuim.

Chiar și acum, după atâtea luni, o văd pe mama în vis. Plină de cicatrici și cu părul alb, îndreptând cu ochii arzători arcul asupra unui val de atacatori Karkauni. Ei nu-i era frică.

Dar eu nu sunt ca mama. Și nu sunt singură în frica mea. Darin nu vorbește despre ororile pe care le-a suportat în Închisoarea Kauf. Nici Sfrânciocul nu vorbește despre ziua când Împăratul Marcus i-a măcelărit părinții și sora. Sau despre ce a simțit când a fugit din Antium, știind ce urmau să le facă barbarii Karkauni celor din neamul ei.

„Neînfricat.“ Nu, niciunul dintre noi nu e neînfricat. „Lipsiți de noroc“ e o expresie care ne descrie mai bine.

Văd că Sfrâncioc coboară scara și mă ridic în picioare. Poartă o rochie de culoarea ardeziei, pe care a strâns-o în talie ca o cameristă de la palat, și o mantie asortată. Aproape că n-o recunosc.

— Nu te mai holba, zice ea, apoi își îndeasă o șuviță de păr sub basmaua cenușie care îi acoperă coada ca o coroană și mă împinge spre ușă. Cineva o să observe uniforma. Haide, am întârziat.

— Câte pumnale ai ascuns sub fustă?

— Cinci – ba nu, stai așa... Își schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Șapte.

Ieșim din hanul Ucaya pe străzile pline de zăpadă și de oameni. Vântul ne lovește cu putere și-mi caut mănușile cu buricele degetelor amorțite.

— Șapte pumnale, îi zâmbesc eu, dar nu te-ai gândit să-ți iei mănuși?

— În Antium e mai frig, zice Sfrâncioc și îi cad ochii pe pumnalul de la cingătoarea mea. Iar eu nu folosesc tăișuri otrăvite.

— Dacă ai folosi, poate nu ți-ar mai trebui așa de multe.

Îmi zâmbește.

— Îți urez noroc, Laia.

— Să nu omori pe nimeni, Sfrâncioc.

Dispare în mulțimile de seară ca un duh; paisprezece ani de antrenament o fac aproape la fel de nedetectabilă cum urmează să fiu și eu. Mă aplec ca și cum mi-aș lega șireturile și mă înfășor cât ai clipi în invizibilitate.

Cu suprafețele sale terasate și casele vopsite în culori vii, Adisa e un oraș fermecător în timpul zilei. Însă noaptea devine absolut orbitor. De aproape fiecare casă atârnă felinare tribale a căror sticlă multicoloră strălucește chiar și pe furtună. Prin dantelăria ornamentală care acoperă ferestrele se scurge lumina lămpilor dinăuntru, aruncând pe zăpadă fractali aurii.

Hanul Ucaya se află pe o terasă mai înaltă și are vedere atât spre Golful Fari din nord-vestul Adisei, cât și spre Golful Aftab aflat în nord-est. Acolo, printre munți de gheață plutitoare, apar și dispar balene. În centrul orașului se ridică spre cer turla carbonizată a Marii Bibliotecii, rămasă încă în picioare în ciuda focului care aproape că a distrus-o ultima oară când am fost aici.

Dar oamenii sunt cei care-mi atrag atenția. În ciuda furtunii care vuhăie dinspre nord, Marinarii s-au îmbrăcat cu ce au mai frumos. Haine de lână roșie, albastră și purpurie, brodate cu perle de apă dulce și paiete. Mantii mari căptușite cu blană și țesute din greu cu fir de aur.

Poate că voi reuși să-mi fac cândva un cămin aici. Cei mai mulți Marinari nu împărtășesc prejudecățile Niklei. Poate voi ajunge și eu să port haine frumoase și să trăiesc într-o casă albastru-lavandă cu acoperiș din șindrilă verde. Să râd împreună cu prietenii, să devin vindecătoare. Să cunosc un Marinar chipeș și să-i lovesc în joacă

pe Darin și pe Musa atunci când mă tachinează fără milă în legătură cu el.

Încerc să păstrez în minte imaginea asta. Numai că nu vreau să rămân în Marinn. Eu vreau nisip, povești și un cer senin noaptea. Vreau să mă uit în niște ochi cenușiu-deschis plini de iubire și de acea undă de obrăznicie după care tânjesc. Vreau să știu ce mi-a spus în sadheză acum un an și jumătate, când am dansat la Festivalul Lunii în Serra.

Îl vreau pe Elias Veturius înapoi.

„Încetează, Laia.“ Cărturarii și Războinicii din Delphinium se bazează pe mine. Musa a bănuțit că Nikla n-o să asculte solicitarea Sfrânciocului, așa că am pus la cale un plan s-o *obligăm* pe prințesa moștenitoare să ne asculte. Și nu va funcționa decât dacă trec de aceste străzi și intru în palat.

Mă îndrept spre centrul Adisei și surprind frânturi de conversații. Locuitorii vorbesc despre atacuri în sate îndepărtate. Monștri care devastează provincia.

— Sute de morți, din câte-am auzit.

— Regimentul nepotului meu a plecat de săptămâni și de-atunci n-am mai primit nicio veste.

— Doar un zvon...

Numai că nu-i vorba doar despre un zvon. Nălucile lui Musa au adus vești de dimineață. Mi se strânge stomacul când mă gândesc la satele de frontieră arse din temelii, ai căror locuitori au fost măcelăriți.

Aleile pe care le traversez devin mai înguste și felinarele stradale se răresc. În spatele meu răsună un zornăit de monede și fac o piruetă, însă nu-i nimeni acolo. Zăresc poarta palatului și grăbesc pasul. Are intarsii de onix și de sidex și arată selenar sub cerul roz plin de zăpadă. „Nu te apropia de blestemata aceea de poartă“, m-a prevenit

Musa. „E păzită de Jaduna, care te pot vedea cu toată invizibilitatea ta.“

Jaduna au puteri magice și se trag din ținuturile necunoscute aflate dincolo de Marele Deșert, la mii de kilometri către vest. Câțiva dintre ei se află în slujba familiei regale din Marinn. Să dau peste un Jaduna ar însemna închisoare – sau moarte.

Din fericire, palatul are intrări lăturalnice pentru cameristele, mesagerii și grădinarii care țin în mișcare locul acesta. Paznicii lor nu sunt Jaduna, deci e destul de simplu să mă strecur pe lângă ei.

Odată ajunsă înăuntru, aud din nou sunetul acela – o monedă trecută peste alta.

Palatul este o construcție imensă în formă de U, ridicată în jurul unor grădini bine îngrijite care se întind pe hectare. Coridoarele sunt late cât niște bulevarde și atât de înalte, încât frescele pictate pe piatra deschisă la culoare abia dacă se văd.

Peste tot sunt oglinzi. Trec după un colț și zăresc în una dintre ele o sclipire de monede de aur și de veșmânt albastru viu. Inima începe să-mi bată mai tare. Un Jaduna? Silueta a dispărut prea repede ca să-mi dau seama.

Mă întorc în locul unde a dispărut persoana respectivă. Nu găsesc decât un coridor pe care patrulează doi străjeri. Mă voi ocupa de cine – sau de ce – mă urmărește atunci când o să iasă la iveală. Până una-alta, trebuie să ajung în sala tronului.

„Când bate clopotul de șase ori“, a zis Musa, „prințesa pleacă din sala tronului și se duce în salonul unde ia masa. Intră prin anticamera dinspre sud. Pune-ți pumnalul pe tron și pleacă. Imediat ce îl vor vedea, străjerii o vor evacua pe Nikla spre camerele ei.“

Nimeni nu va fi rănit și o vom avea pe Nikla unde dorim noi. Acolo o va aștepta Sfrâncioc, care îi va prezenta solicitarea noastră.

Anticamera e mică și mucegăită, cu miros slab de sudoare amestecat cu parfum, dar e goală, așa cum a spus Musa că va fi. Trec fără zgomot prin ea și intru în penumbra din sala tronului.

Unde aud voci.

Prima e a unei femei, răsunătoare și furioasă. N-am mai auzit-o pe prințesa Nikla de mai multe luni și am nevoie de câteva clipe ca să-i recunosc intonația.

A doua voce mă înlemnește, căci în ea se întretes violența și o moliciune înghețată. Este o voce care n-are ce să caute în Adisa. O voce pe care aș recunoaște-o oriunde. Își spune Imperator Invictus – Comandant Suprem – al Imperiului.

Însă pentru mine va fi întotdeauna Comandantul.

